

den Lantegang, som ligger til Grund for det Forslag, der er stillet af den Del af Flertallet, som jeg for min Del har sluttet mig til. De andre Medlemmer af Flertallet have stillet et Forslag, der, som ærede Medlemmer ville se, er fremsat som Vædringsforslag under Nr. 2 og gaar ud paa med det samme finansielle Offer at ordne Sagen paa en anden Maade, nemlig ved en Ophævelse af Udstillingsfonden. Men jeg skal ikke nærmere komme ind paa dette Forslag, da jeg antager, at en af de ærede Forslagsstillere selv vil motivere det. Jeg skal kun sige, at, medens det ikke medfører nogen Forskjel med Hensyn til det finansielle Offer, der bringes fra Statskassens Side, ligger dets Betydning væsentlig i den Stilning, hvori Kunstnerne i Fremtiden ville komme med Hensyn til de Indtægter, der ville fremkomme af den nye Udstillingsbygning. Medens vi nemlig have ment det rigtigst, at Indtægterne af den nye Bygning burde tilfalde den nu bestaaende Fond, og denne Fond bevares under Kunstnernes Selvstyrelse, har det andet Mindretal, som sammen med os bærer Flertallet, anset det for rigtigst at indbringe samtlige Midler i Statskassen og lade dem administrere paa Finansloven, saa at Rigsdagens Medvirkning krævedes ved Bestemmelsen af den aarlige Anvendelse af det overstyende Beløb, som maatte komme tilveie ved Udstillingen, og som ikke var nødvendig til at dække de Afgifter, der skulde afholdes til Udstillingsbygningens Forrentning eller til Opsyrelse af Administrationsforpligtelser og andre hidtil Udstillingsfonden paahvilende Forpligtelser. Den Lantegang, som har ledet os til ikke at slutte os til dette Forslag, er ikke saa meget den Betænelighed, som er fremsat fra anden Side mod overhovedet at opføre Udstillingsfonden — thi vi skulle indrømme, at denne Fond er kommen tilveie paa en saadan Maade og har overhovedet et saa svagt juridisk Fundament at staa paa, at der neppe er Noget tilhinder for, at Lovgivningsmagten kunde tage anden Bestemmelse om den uden at begaa nogen juridisk Uret. Men vi have ladet os lede af det Hensyn, at der vistnok ikke er nogen Tvivl om, at man ved en saadan Fremgangsmaade vilde handle imod et almindeligt Ønske hos Kunstnerne. Det er jo ved deres Flib og Bestræbelser, at disse Penge for en væsentlig Del ere bragte tilveie, og det er begribeligt, at de selv ønske at bestyre disse Midler og selv ønske at kunne raade over dem for at sikre sig, at Anvendelsen bliver en saadan, som stemmer med deres Interesser og deres Villie. Dette Ønske har man ikke kunnet finde urimeligt, og vi fra vor Side kunne heller ikke se, at der i og for sig er Noget vundet ved at tilintetgjøre den Selvstyrelse, som nu findes paa dette Omraade, ved at staffe en anden Administration tilveie, der dog vil staa de Interesser og Spørgsmaal, som der her er Tale om at varetage, temmelig fjern. Men dertil kommer ogsaa, at,

hvis et saadant Forslag skulde blive vedtaget, havde vi ikke kunnet skjule for os selv, at Lovforslaget ikke havde stor Udsigt til at blive gennemført idet det vilde støde paa en saa stærk Modstand hos det andet Thing og hos Regjeringen, at det vilde være det samme som, at Sagen ikke blev fremmet, og den Betydning have vi i alle Tilfælde ikke kunnet tillægge den Fordel, at Udstillingsfonden gik ind i Statskassen, at vi have troet af den Grund at burde slutte os til et Forslag af den Natur. Vi have tværtimod anset det for billigere og maaste ogsaa i en enkelt Henseende heldigere at lade Forholdet med Hensyn til Udstillingsfonden blive, som det nu er, men kun lægge Vægt paa, at Statskassens finansielle Offer ikke bliver væsentlig større end det, vi i Maret 1875 hode paa Finansloven. Jeg tror, at det Forslag, der saaledes er stillet fra den Side af Flertallet, hvilket jeg hører, er et Tilbud, som er gunstigt og rimeligt og favorabelt for dem, der lægge Vægt paa at faae denne Sag ordnet og navnlig at faae en Udstillingsbygning tilveiebragt. At naturligvis ikke alle Ønsker have kunnet tilfredsstilles, er Noget, man ikke kan undre sig over. Det sker ikke lige over for nogen Institution med særlige Interesser her i Landet. Der er andre Hensyn, der maa tages, end dem, der blot blive tagne fra det rent specielle Standpunkt, hvorpaa de staa, der særlig repræsentere saadanne Interesser, og da navnlig de finansielle Hensyn, og disse ere, tror jeg, ogsaa hændede fra vor Side. Jeg skal derfor anbefale Thinget at stemme for det Vædringsforslag, der er stillet af den Del af Flertallet, som jeg har ført Ordet for, og som gaar ud paa at lade Udstillingsfonden bestaa, men samtidig at styde et Beløb til af 200,000 Kr. fra Statskassen. Dette vil jo medføre, at Lovforslaget i sin Form maa blive anderledes, idet det ikke bliver Kirke- og Undervisningsministeren, der da kommer til at opføre nogen Bygning, men bliver Finansministeren, der overlader Grunden til Udstillingsfonden mod, at denne opfører Bygningen, naturligvis under Kirke- og Undervisningsministerens Kontrol, og under Forudsætning af, at Planen billiges fra Kirke- og Undervisningsministerens Side. Desuden have vi tilføjet en Paragraf, som gaar ud paa at træffe nogle almindelige Bestemmelser med Hensyn til Udstillingsfondens fremtidige Bestyrelse. Der vil ikke ske væsentlige Forandringer i, hvad der for Dieblirket finder Sted, men vi have dog troet, at, naar Udstillingsfonden blev Gier af en Bygning og fik en Slags Konsolidering, som den faar ved, at dens Eksistens anerkendes i en Lov, burde der ogsaa træffes Lovbestemmelser for, at Bestyrelsen blev en saadan, at baade Kunstnernes og Statens Interesser bleve fuldt varetagne. Dette vil vistnok væsentlig kunne siges at være sket ved de Bestemmelser, som nu i Kraft af en blot ministeriel Resolution eksistere, men dog ikke fuldt ud; thi